

Fernando Monge

Al voltant de 1897 Brighton, platja de moda situada a Sussex, costa sud d'Anglaterra, reuneix un grup de cineastes pioners britànics.

A pesar de no constituir una escola pròpiament, realitzen importants aportacions al llenguatge filmic que preludien el naixement d'una narrativa específicament cinematogràfica. Hi cal destacar George Albert Smith, Alfred Esme Collings i James Williamson, G. A. Smith inventa la tècnica del muntatge de plans dins d'una mateixa escena, al seu film *Grandma's reading glass* (1900) la utilitza per primera vegada tallant objectes en primers plans, en el transcurs d'una acció que d'una altra manera passarien desapercebuts i no com a recurs expressiu o dramàtic. Una altra de les seves troballes (*Santa Claus*, 1898) consisteix a inserir una segona escena (en forma de vinyeta incrustada) en el transcurs de la principal, amb la finalitat de mostrar somnis o pensaments dels personatges.

La càmera de Williamson abandona l'estaticitat típica de Méliès per adoptar punts de vista molt variats, fins i tot arriba a fer alguns *travellings*. Una de les seves *actualitats reconstruïdes*: *Attack on a Chinese Mission Station* (1900), marca una de les fites de la incipient narrativa cinematogràfica a causa de l'ús, revolucionari aleshores, de l'alternança d'escenaris com a recurs dramàtic. Aquesta tècnica s'utilitzarà posteriorment, amb gran profusió als *westerns* del cine americà i al cine d'acció en general. A *Stop Thief!* (1901) Williamson inaugura un element típic del cine d'acció: la persecució.

Alfred Collings desenvolupa aquesta darrera tècnica i arriba a convertir-se en un mestre de les persecucions còmiques. A *Marriage by motor* (1903) roda un *travelling* de dos cotxes que es persegueixen alternant el punt de vista entre tots dos vehicles.

Dos elements resumeixen l'aportació de l'Escola de Brighton al desenvolupament del llenguatge filmic: la mobilitat de la càmera i l'aparició d'un muntatge matusser com a conseqüència de la dinàmica pròpia dels temes que tracten.

Mentrestant, a França, el realitzador de la Pathé Frères, Ferdinand Zecca es dedica a estudiar acuradament les cintes de Méliès i del grup de Brighton. Al seu film *Un Idylle sous un tunnel* (1901) fa servir per primera vegada el trucatge mitjançant reserva. El mateix any roda *Histoire d'un crime*, l'estructura dramàtica del qual denota un perfeccionament notable del relat cinematogràfic.

La nova via narrativa oberta pels europeus la recull a Amèrica Edwin Stanton Porter que l'any 1900 treballava per l'Edison, una de les tres grans del cine americà de l'època amb la Biograph i la Vitagraph. A la seva pel·lícula, *Life of an American firemen* (1902), Porter demostrava el seu ofici com a narrador, construeix el seu relat mitjançant l'alternança d'accions paral·leles per crear enjòlit. Hi introdueix, també, un primer pla (una mà que fa sonar un timbre d'alarma d'incendi), tot i que encara amb un valor netament funcional. *The Great Train Robbery* (1903), del mateix autor, és un film més complex amb l'ús de panoràmiques, primers plans i escenes d'acció rodades en profunditat (personatges que s'allunyen o s'acosten a la càmera), a més d'incloure una alternança entre escenes d'acció que passen simultàniament. El film acaba amb un primer pla de l'actor George Barnes apuntant i disparant el seu revòlver cap al públic que deixa entreveure el potencial dramàtic de l'enquadrament curt. Amb Porter, el llenguatge cinematogràfic s'enriqueix de manera significativa. Uns anys després Griffith perfecciona i consolida les bases de l'escriptura del setè art, que passaran a ser l'herència del cine revolucionari rus. ❖

E. S. Porter